

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

Midfastosöndagen

”Livets bröd”

2 Mos 16:11-18

1 Petr 2:1-3

Joh 6:24-35

Ps: 59, 262, 75, 298

Jesus har precis gjort sitt berömda brödunder. Mättat 5000 män, plus kvinnor och barn. Och det enda som han använde sig av var fem bröd och två fiskar. Det är detta som är sammanhanget. Undra på att folk letade efter honom. En sådan mirakelman får vi inte släppa ur sikte. Tänk, gratis mat resten av livet.

Men Jesus vill prata om andra saker än själva undret när de hittar honom. ”Tänk inte på den födan, säger han. Utan tänk på den föda som består och ger evigt liv och som Människosonen ska ge er.”

Då ställer folket den där fantastiska frågan: ”Vilket tecken vill du göra, så att vi kan tro på dig?” Här har de precis fått uppleva hur Jesus förvandlat 5 bröd och två fiskar så att det räckte till så många. Och så frågar de efter tecken! De hade varit med om ett mirakel mitt framför deras ögon, ändå hade de inget sett. De såg brödet men inte tecknet. De såg inte det som brödundret stod för.

Att brödundret är ett tecken betyder att det pekar vidare mot något annat. När jag körde hit idag på morgonen såg jag en skylt ”Ö Frölunda”. Skylten var inte Östra Frölunda, skylten *pekade* mot Östra Frölunda. Det var ett tecken som gav mig färdriktningen. Hade jag misstagit tecknet för själva saken hade jag inte kommit fram. På samma sätt är brödundret ett tecken som ger oss en fingervisning om vem Jesus är.

Ett mirakel kan inte ensamt göra så att människor börjar tro på Jesus, det är dagens evangelium ett tydligt tecken på. Det spelar ingen roll, hur fantastiskt mirakel vi är med om, om vi inte från början är öppna för miraklets möjlighet kommer vi inte se på dem som mirakel.

För att känna igen ett mirakel måste man ha två saker klart för sig: man måste tro på en ordning i tillvaron, en lagbundenhet. Naturens lagar som styr upp det hela. För om inte naturlagarna gäller finns det heller inget som kan bryta med dem, detta som vi brukar kalla för mirakel.

För det andra måste vi tro på en verklighet *bakom* naturen och dess lagar. Att det finns en Gud som har skapat naturlagarna och därför också är fri att bryta med dem.

Om vi inte har denna tro kommer vi heller aldrig känna igen ett mirakel, även om det skulle inträffa mitt framför ögonen på oss. Vi kommer alltid hitta bortförklaringar, tänka att det bara var tillfälligheter etc. Ett under leder alltså inte en människa till att tro Gud, men tron på Gud gör att vi känner igen undret som ett tecken från honom.

När vi läser sagor och legender kan vi läsa om talande djur, träd som vandrar omkring och grodor som förvandlas till prinsar. Vi möter inte den typen av mirakel i Nya testamentet. Den typen av sago-under, om de hade varit på riktigt, hade inte varit tecken på Gud, utan på en makt som är främmande för Gud och hans normala handlande med världen.

Men de mirakel som Jesus utför ligger alltid i linje med Guds normala handlande med världen. Jesus tar fem bröd och mångfaldigar dessa. Lägga märke till att han inte tar sten och förvandlar till bröd, som djävulen en gång föreslog. Nej, *lite* bröd blir till *mycket* bröd. Men varje år låter Gud vetekorn som faller i jorden mångfaldigas. Lite korn blir till många korn.

Jesus botade många sjuka, men sjuka blir friska hela tiden. När vi skär oss i fingret helas såret av en helande kraft som vi bär inom oss i våra kroppar. En kraft som kommer från Gud och samma kraft som gav Jesus makt att hela de sjuka.

Det som Jesus gjorde *där och då*, det gör Gud *universellt*, hela tiden. Jesu under är tecken som pekar på den allsmäktige Guden, som låter skörden gro i våra åkrar, som botar de sjuka, med eller utan läkare.

Det finns alltså en likhet mellan Jesu mirakel och Guds normala handlande med världen. Om ett mirakel definieras som att något oförklarligt inträffat, något som vi bara måste acceptera utan att förklara, ja då är hela universum ett mirakel.

När Jesus gör mirakel kallar han det för *tecken*. Ett syfte med dessa tecken är att påminna oss om det stora miraklet som ständigt pågår omkring oss. Tecknen vill inte dra vår uppmärksamhet från verkligheten utan tvärtom, *påminna* oss om Guds verklighet, påminna oss om det viktiga i livet.

Folket ville ha bröd, och, ja, vi behöver bröd för att leva. Men det är ändå inte det som är mest väsentliga. Det väsentliga är det som brödet *stod för*, Jesus själv. Han är Livets bröd, det himmelska brödet som kommit ned till oss för att ge oss evigt liv. Vanligt bröd mättar bara för stunden, vi äter men blir snart hungriga igen. Vanligt bröd håller oss vid liv, men inte hur länge som helst. Även om vi äter oss mätta varje dag, kommer vi ändå, en dag att dö. Men Livets bröd ger oss evigt liv bortom graven.

När Jesus säger ”Jag är Livets bröd” visar han att det är genom honom som vi lever. Tydligare än så kan det inte sägas: det är Jesus som är källan för det eviga livet, det är i honom som vi lever, rör oss och är till.

Idag väntar Livets bröd på oss framme vid altaret. I nattvarden gör han sig till mat och dryck för oss. Det är i sig ett mirakel, ett mysterium som vi inte kan förklara, bara ta emot i tro.